

РЕШЕНИЕ

№ 27271

гр. София, 16.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав, в публично заседание на 11.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **11847** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Р. Б. (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на М. Д., [дата на раждане] , гражданин на Р. С., чрез адв. Д. М., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед рег. №5364з -5083/13. 11. 2024 г., издадена ЗА директор на Дирекция „Миграция“ към МВР.

Със Заповед рег. № 5364з -5083/13. 11. 2024 г., издадена ЗА директор на Дирекция „Миграция“ към МВР, на основание чл. 44, ал.6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ е разпоредено принудителното настаняване на М. Д. в СДВНЧ при дирекция „Миграция“ за срок от 6 месеца от датата на настаняване, до отпадане на пречките за изпълнение на наложената ПАМ по ЗЧРБ – „Експулсиране“, но не повече от 6 месеца, считано от датата на фактическото настаняване.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна. Излагат се доводи, че М. Д. е бил осъден за извършено престъпление на територията на Р. Б., но е условно предсрочно освободен. Настанен е в СДВНЧ във връзка с издадена заповед за експулсиране, която е незаконосъобразна. Не е налице опасност от укриване, нито възпрепятстване на изпълнението на заповедта за експулсиране. Не е съобразена целта на закона, принудата и нейното реализиране не е обусловено от необходимостта на лицето да бъде наложено принудително настаняване в специален дом. В хода на съдебното производство по същество възраженията се поддържат от адв. М..

Направено е искане за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“, чрез юрисконсулт Т., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

М. Д. е изтърпял присъда по НОХД № 218/2022 г. на СОС в размер на 4 години и 6 месеца лишаване от свобода, от които фактически 2 г. 9м. и 12 дни, от работа 11м. и 29 дни и е предсрочно условно освободен на 13. 11. 2024 г.

Със Заповед рег. № 5364з – 5082/13. 11. 2024 г. на ЗА директора на Дирекция „Миграция“ му е наложена ПАМ „Експулсиране“ на основание чл. 42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Със Заповед рег. № 5364з – 5081/13. 11. 2024 г. на ЗА директора на Дирекция „Миграция“, на М. Д. е наложена ПАМ – „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС“ за срок от 3 години.

Изготвена е докладна записка рег. № 5364р – 27328/13. 11. 2024 г. до директора на Дирекция „Миграция“, с която е предложено издаване на заповед за настаняване на чужденеца в СДВНЧ. В докладната записка е посочено, че М. Д. е запознат с възможността настаняването му да бъде заменено при изпълнение на разпоредбите на чл. 44, ал. 5, т.1, т.2 и т. 3 от ЗЧРБ. В Дирекция „Миграция“ не е постъпило заявление от български гражданин, който да декларира, че ще осигури подслон и издръжка на чужденеца. Чужденецът е заявил, че ще се завърне в страната си доброволно, за което е подписал декларация.

Направено е предложение с рег. № 5364р – 27329/13. 11. 2024 г. до директора на Дирекция „Миграция“ за издаване на заповед за принудително настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ до създаване на необходимата организация за напускане на страната. Предложението е мотивирано с опасност от укриване, предвид присъдата по НОХД № 218/2022 г. на СОС, липсата на адресна регистрация и разрешен срок за пребиваване в страната, липса на данни за средства за издръжка и задължителни медицински застраховки, както и опасност от избягване изпълнението на наложената му ПАМ.

На чужденеца е разяснена възможността да се запознае с материалите по преписката, да изрази становище, възражение и да представи нови факти и обстоятелства във връзка с административното производство. По време на проведената среща с него, същият не е представил нови факти и обстоятелства и възражения относно издаването на заповедта.

Направен е извод, че спрямо М. Д. не могат да се приложат алтернативните на предвидените в чл. 44, ал. 5, т.1 и т.2 от ЗЧРБ обезпечителни мерки. Няма декларация от български гражданин за осигуряване на жилище и издръжка, чужденецът не разполага с парични средства, за да внесе гаранция, поради което единствено принудителното му настаняване в СДВНЧ дава възможност да бъде локализиран на територията на страната и да се гарантира изпълнението на ПАМ – „Експулсиране“.

Издадена е Заповед рег. № 5364з -5083/13. 11. 2024 г., от ЗА директор на Дирекция „Миграция“ към МВР, с която на основание чл. 44, ал.6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ е разпоредено принудителното настаняване на М. Д. в СДВНЧ при дирекция „Миграция“ за срок от 6 месеца от датата на настаняване, до отпадане на пречките за изпълнение на наложената ПАМ по ЗЧРБ – „Експулсиране“, но не повече от 6 месеца,

считано от датата на фактическото настаняване.

Чужденецът е фактически настанн в СДВНЧ на 13. 11. 2024 г.

Представени са доказателства за компетентост на издателя – Заповед №5364 з – 5067/12. 11. 2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“, с която определя за заместник комисар Н. И. И., подписал процесната заповед.

По делото са представени доказателства, от които се установява, че по време на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода в Затвора [населено място], чужденецът е проявил дисциплинираност, уважително отношение, участие в трудова и образователна дейност, за което е награждаван. Изготвена е експерта оценка, съгласно която, няма индикации за рискове от нарушения, няма прояви на агресия, предложен е и е бил условно предсрочно освободен.

Има издадена служебна бележка от „Промакс В 2007“ ООД на дата 04. 11. 2024 г. в уверение от страна на дружеството, че ще сключи договор с М. Д. в момента, в който той е на разположение, на длъжност офис – сътрудник.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Представени са доказателства, че чужденецът е напуснал доброволно страната на 06. 12. 2024 г. Наложената забрана за излизане от Р. Б. е снета със съдействието на ответника и с цел възможност за изпълнение на извеждането на чужденеца от страната.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Същата е депозирана в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46а, ал.1, вр. чл.44, ал.8, ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 ЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР по заместване, съгласно Заповед №5364 з – 5067/12. 11. 2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“, с която определя за заместник комисар Н. И. И., подписал процесната заповед.

Актът е мотивиран от фактическа и правна страна. Липсват данни за допуснати при постановяването му съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл.

Заповедта е издадена на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал.10 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по **чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3**, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки. Настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. Настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна

административна мярка връщане или експулсиране.

Налице са всички посочени по –горе нормативни предпоставки за издаване на процесната заповед. На чужденеца има наложена ПАМ по чл. 39а, ал.1 т. 3 от ЗЧРБ – „Експулсиране“. Копие от заповедта, както и копие от заповедта за забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на ЕС за срок от 3 години са приложени към процесната заповед. В нея коректно е посочен правното основание, на което е издадена, изложени са мотиви относно необходимостта от настаняване на чужденеца в СДВНЧ. Спазен е срокът, настаняването е до отпадане на пречките за извеждането в Р. С., но не по-дълго от 6 месеца. На практика настаняването е за периода от 13. 11. 2024 г. до 06. 12. 2024 г., в съответствие с целта на закона, от датата на напускане на Затвора [населено място] до датата на отпадане на пречката за връщане в Р. С. /наложената забрана/ и отпътуване от страната.

Съдът счита, че нуждата от принудително настаняване в СДВНЧ е обективна и доказана, изложени са убедителни мотиви от страна на административния орган. Съгласно §1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други. В случая такива данни са налице, чужденецът е осъждан за умишлено престъпление, извършено на територията на Р. Б., няма постоянен адрес в страната, няма доходи, няма друго лице, което да е представило декларация за осигурено жилище и издръжка. Правилна е и преценката, че настаняването в СДВНЧ е единствената възможна мярка, при липсата на заявен и доказан адрес, на който ще пребивава чужденеца, липса на данни за разполагаеми средства, които да бъдат предоставени като парична гаранция. Служебната бележка от бъдещ работодател не осигурява изпълнение на условията на ППЗЧРБ за налагане на други мерки, с които да се обезпечи изпълнението на експулсирането. Необосновано се претендира възможността за налагане на по-леки мерки по смисъла на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.5 ЗЧРБ. Съгласно чл.44, ал.5 ЗЧРБ такива мерки могат да бъдат постановени след преценка на индивидуалните обстоятелства по отношение на чужденеца и на опасността от укриване или на осуетяване на връщането по друг начин, каквито са реално преценени от административния орган и обективирани като неоснователни м оспорения акт и мотивите на докладната записка към него.

По изложените съображения са неоснователни оплакванията на жалбоподателя за нарушение на чл.6 АПК, тъй като спрямо него не могат да се наложат по-благоприятни мерки.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че оспорената заповед е постановена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като

неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв. на основание чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 43 - ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д., роден на 13. 09. 1988г., гражданин на Р. С., чрез адв. Д. М., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Заповед рег. № 5364з -5083/13. 11. 2024 г., издадена ЗА директор на Дирекция „Миграция“ към МВР.

ОСЪЖДА М. Д., роден на 13. 09. 1988г., гражданин на Р. С. да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд на Р. Б..

СЪДИЯ: